

Karl Arne Blom

INGENMANSLAND

Karl Arne Blom

INGENMANSLAND

 SAGA
EGAMONT

Karl Arne Blom

INGENMANSLAND

SAGA EGMONT

Ingenmansland

Copyright © 1982, 2017 Karl Arne Blom og Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711706206

1. E-boksutgåva, 2017

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är et förlag i Lindhardt og Ringhof, ett företag inom Egmont-koncernen

Den här boken tillägnas
Johnny och Gunnel

Personerna i boken har inte tecknats efter levande förebilder. Någon stad som heter Himmelsholm finns det inte, men den småländska staden Nässjö har stått modell och varit utgångspunkt. De beskrivna händelserna bygger inte på något autentiskt fall. Ett speciellt tack till Jan Linders, som varit till stor juridisk hjälp.

Författaren

Vater werden ist nicht schwer,
Vater sein dagegen sehr.
Wilhelm Busch

Första kapitlet

1

Onsdagen den 18 november var som de flesta andra dagar i det liv Johannes Pettersson numera framlevde: rutinmässig. Det vill säga, fram till ett alldeles speciellt klockslag.

Klockan fjorton minuter i elva förändrades allt. Inte bara så att just denna dag från och med denna tidpunkt inte liknade någon annan dag i hela hans liv. Man kan utan att överdriva säga att Johannes Petterssons liv blev förändrat. Åter en gång.

2

En minut i halv tolv stod han framför biljettluckan på järnvägsstationen och frågade när det gick något tåg norrut som stannade i Himmelsholm.

Han fick besked om att det gått ett för bara så där en kvart sedan.

- Och nästa blir tretton noll två. Då får ni byta i Hässleholm.
- Kan jag få en andraklass.
- Retur?
- Öööö ... Ja.

- Det behövs platsbiljett från Hässleholm.
- Jaha.
- Rökare eller icke rökare?

Johannes Pettersson hade två år tidigare slutat röka och sedan dess inte så mycket som ens tillfälligt återfallsrökt ens på fest.

Nu drog han en djup suck.

- Rökare, sa han.
- Finns det rabattkort?

Han ruskade på huvudet.

Han betalade och såg på klockan. Mer än en timme att vänta. Han gick bort till pressbyråkiosken och köpte ett paket Prince. Sedan satte han sig på bänken och ställde väskan bredvid sig. Han öppnade paketet med lätt darrande händer och med något som han tolkade som ett girigt sug i magen och stack cigaretten i munnen.

Han stoppade handen i kavajfickan för att ta tändsticksasken. Han hade ingen. Han reste sig och gick bort till kiosken och köpte en samt en stor chokladkaka och Kvällsposten.

Efter att ha rökt sin första cigaretten på lite drygt två år – han blev aningen yr i huvudet, men det smakade inte alls illa – åt han chokladen och tittade på tidningens förstasida.

Han kunde inte koncentrera sig och begrep inte vad som stod där.

Han vek ihop tidningen och stoppade ned den i väskan. Kunde läsa den sen, på tåget.

Där sitter du, Johannes Pettersson. Du försöker låta bli att tänka på varför du sitter där på den bruna bänken, vars trä är lite nött tack vare bakar som slitit den under årens lopp. Du anstränger dig verkligen att låta bli att tänka på varför du måste fara med tåget norrut och på vad som väntar dig när du kommer fram till Himmelsholm.

Det är rätt, Johannes Pettersson, försök tvinga bort tankarna – låt dem inte tränga sig in i hjärnan. Försök nollställa dig. Fortsätt med att bara sitta där och se dig om, studera och begrunda allting och alla här i väntsalen. Det kan du säkert hålla på med i en dryg timme så att du slipper tänka på det du är rädd att fundera över.

Titta bara, Johannes Pettersson. Titta på flickan som står där borta vid biljettluckan och som har så snäva blåjeans och en illröd täckjacka av något glänsande material. Titta på biljettförsäljarna bakom glaset, tre män och en ung kvinna. Titta på dem som sitter längst in i väntsalen, borta vid förvaringsskåpen. Se hur tre av dem langar en butelj mellan sig och öppet dricker av brännvinet.

Studera inredningen, Johannes Pettersson, och arkitekturen. Se hur slitet golvet är, hur väggarna är i behov av att fräschas upp på åtskilliga ställen, hur nedgången och nedslitet här ser ut.

Varför viker du undan med blicken, Johannes Pettersson? Varför fortsätter du inte betrakta kvinnan med det blonda håret och de rödmålade läpparna? Varför håller du inte kvar hennes blick? Varför glor du ner i golvet?

Glöm inte väskan, Johannes Pettersson. Se, nu fick du gå tillbaka och hämta den. Ska du gömma dig på toaletten? Ja, du har rätt, här är nergriset och äckligt. Nej, just det, det går inte att regla dörren. Visst, det är någon ungdomsgangster, någon vandal, som varit i farten.

Vad är det, Johannes Pettersson? Du gråter?

Jo, det gör du. Du har dragit igen dörren och hoppas att ingen ska öppna den, så att du får vara ifred och gråta.

Men du, du kan inte tillbringa hela tiden fram till dess att tåget ska gå här på den illaluktande toaletten. Det inser du säkert.

Ja, du gör så.

Jadå, gå snabbt och med sänkt huvud så är det ingen som ser tårarna i dina ögon. Såja, nu är du ute.

Det är rätt, Johannes Pettersson, gå en promenad. Det brukar vara det bästa. Gå omkring. Det hjälper när man behöver distrahera tankarna.

Men, Johannes, du är medveten om att du lurar dig själv. Du bara förhalar vad som är oundvikligt och ofrånkomligt. Du måste tänka på det. Du kan inte fly undan. Visst, det är svårt att vara tvungen att tänka över det. Det är till att börja med hopplöst svårt att över huvud taget försöka fatta det. Men snart måste du börja tänka på det. Tänka rejält.

Andra kapitlet

1

Tåget avgick i tid. Han hade fönsterplats. Det var en lite halvgrå och kulen dag. Höstruggig. Förningar om snö på himmelen. Han fick alltid den där känslan av att det skulle börja snöa när han såg en sådan där tung, blyfärgad himmel med moln skiftande i svart.

Nätterna var kalla nu. De senaste morgnarna hade det varit frost. Det var riktigt glatt och halt på marken och iförrgår höll han på att sätta sig på trottoaren.

Det fanns de som siade om att det skulle bli en snörik och bister vinter.

Johannes Pettersson hoppades att Skåne skulle förskonas.

Han suckade och vände blicken åt andra hållet.

Han tänkte: vad i herrans namn har det för betydelse hurdan vintern blir? Det finns det som är viktigare.

Tåget anlände i tid till Hässleholm.

13.51.

14.05 skulle tåget mot Himmelsholm avgå.

Det var tre minuter försenat, men nu var han definitivt på väg.

15.55 skulle han vara framme. Och sedan ...

Ja. Sedan.

2

Johannes Pettersson tände en cigarrett. Han fällde fåtöljens ryggdel så långt bakåt det gick, kröp ner lite så att han mer eller mindre halvlåg och korsade benen.

Han tänkte: märkligt. Var det nåt slags omen?

Nej.

Han slog det ifrån sig som absurt, vansinnigt, enfaldigt.

Saken var den att medan han läst morgontidningen hemma vid köksbordet hade hans uppmärksamhet fångats av ordet Himmelsholm på kultursidan.

Det var en recension av en nyutkommen stadshistorik av lokalhistorikern som var lektor vid skolan i staden.

”Om Himmelsholm har någon charm så är den ytterst diskret.”

Så stod det. Men omdömet om boken var positivt.

Johannes Pettersson hade senare på förmiddagen ringt till boklådan och frågat om man hade den. Nej. Men han fick löfte om att den skulle tas hem för hans räkning.

Och sedan hade så det där samtalet kommit. Från polisen. I Himmelsholm.

Naturligtvis var det rena tillfälligheten – den där recensionen och det faktum att polisen sedan ringt.

Vad annat skulle det kunna vara?

Han slog bort de där tankarna och slöt ögonen.

Han kände sig torr i munnen och hjärtat dunkade inuti honom så att det kändes i hela kroppen. Inte skulle han slumra till. Han öppnade ögonen och såg ut genom fönstret.

Han måste tänka på det – försöka begripa vad det var som hade hänt. Fatta innebörden av det han fått veta.

Med fjärran blick satt han en lång stund och bara stirrade rakt fram.

3

I Alvesta slog sig en man ned i fåtöljen bredvid.

Inte förrän en god stund efter det att tåget lämnat stationen blev han medveten om att någon satt där och att denne talade till honom.

Men Johannes Pettersson hade inte den ringaste lust att småprata med någon medresenär.

4

Varför drar du dig för att be honom hålla tyst, Johannes Pettersson?

Herregud, hör så han mal på. Blablabla. Vad är det han säger? Nej, du lyssnar inte. Du är bara irriterad över att munnen går på honom.

Annars pratar han om den där ryska u-båten och om atomvapen och om rädslan för förödande krig.

Det är viktigt och stora frågor för mänskligheten, Johannes Pettersson. Det vet du – det är du väl medveten om. Och i normala fall – under normala omständigheter – skulle du gärna samtala om detta.

Men inte nu. Nu kan du inte. Nu vill du inte. Nu orkar du inte.

Du vill få vara ifred.

Du vill be honom dra åt helvete.

Du vill skrika åt honom att hålla käften.

Varför gör du inte det, då?

Du kan ju, om inte annat, sätta dig någon annanstans.

Fast det är ju platsbiljettvång på tåget. Och då kanske du sätter dig någonstans och så kliver det på någon och då har du tagit platsen och då får du flytta på dig.

Men varför tiger han inte – varför tystnar han inte?

Du svarar ju inte, Johannes Pettersson. Du inte ens ser åt honom. Du bara tiger och stirrar envist ut genom fönstret. Fattar han då ingenting, denne din medresenär?

Medresenär, fnyser du inombords, Johannes Pettersson. En påträngande fan, det är vad han är, tänker du.

Du hör hur han mal på och mal på. Du hör inte orden. Hans svada blir en ljudkuliss.

Du biter ihop tänderna. Du ser dig lite desperat omkring. Upptäcker att i den här vagnen finns det inte en enda plats ledig. Du får syn på en kvinna på andra sidan glasrutan. Därinne i avdelningen för icke rökare. Hon har ett litet barn på knät.

Du betraktar de båda, mor och barn; hon ser ut att vara på sin höjd trettio år. Hon har kastanjefärgat hår som är ganska långt. Ansiktet är lite runt, näsan profilskarp. Hon har hög panna och smal mun. Det är en pojke hon har i knät. Kan väl vara en två, tre år. Han bläddrar intresserad i en bilderbok och är koncentrerad på att titta på alla bilderna. Han har ljust lockigt hår. Han skrattar till och modern pekar på en bild och ler ett milt leende.

Det finns en utstrålning från de där båda, mor och barn. En värme och ett lugn; en harmoni.

Du sjunker tillbaka i din fåtölj, Johannes Pettersson. Du tänker på din egen son. Du tänker på beskedet du fick. Polisen som ringde. Han sa att din son hade dödat. Att han var misstänkt för mord.

Och hela tiden mal fanskapet bredvid på.

Du vänder dig med en häftig huvudvridning mot honom, Johannes Pettersson, och då slår det dig med ens. Med ens märker, ser du, förstår du, inser du att mannen bredvid dig är blind.

Och så far tåget förbi Sävsjö station utan att stanna.
Nu är du snart i Himmelsholm, Johannes Pettersson.

Tredje kapitlet

1

Han begav sig direkt till hotellet. Det låg alldeles i närheten av stationen. Han frågade i receptionen om det fanns något enkelrum ledigt. Det fanns det.

Utan att reflektera över vad det kostade per natt skrev han in sig och förklarade att han inte kunde säga hur många nätter han skulle stanna. Han fick nyckeln och åkte upp till sjunde våningen.

Han ställde ifrån sig väskan på sängen, gick fram till fönstret och såg ut över torget. Det var inte många människor i rörelse där.

Han tände en cigarrett. Så tog han av sig ytterrocken och kastade den på sängen. Han öppnade väskan, tog rakmaskinen och necessären och gick in i badrummet. Sedan placerade han de två paren underkläder och de tre skjortorna i en byrålåda. Pyjamasen la han i huvudänden av sängen. Han ställde väskan på golvet, satte sig i den galonklädda fåtöljen, korsade benen och rökte med något fundersamt i blicken.

Han dödade den korta fimpen i askfatet av vitt porslin och satte armbågarna mot knäna. Han lutade huvudet i händerna och kände hur trött han var.

Så tänkte han: han hade ingen anledning att vara trött – ingen rätt.

Han reste sig, tog på sig ytterrocken och lämnade rummet.

Han skulle gå till polisstationen.

Då han steg ut på hotelltrappan kände han att han var hungrig. Men han beslöt sig för att äta sedan.

Detta var viktigare: att så snabbt som möjligt uppsöka polisstationen och prata med den där polisen som hade ringt. Det var viktigare än allting annat i världen att få detta uppklarat så snabbt som möjligt.

Johannes Pettersson trodde inte på att hans son var en mördare.

Det måste vara fråga om ett missförstånd.

2

Det hade börjat skymma så smått. Här i Himmelsholm var det ännu mer höst i luften än där hemma. Det var råare, kallare och bistrare.

– Nej men, är det inte du?

Han stannade till.

– Det är väl du? Johannes? Johannes Pettersson?

En man i hans egen ålder – femtio. Grovskurna ansiktsdrag, kraftig och omfångsrik. En grå ytterrock, svarta handskar och keps.

Johannes rynkade pannan.

– Du känner inte igen mej, va?

Johannes såg på honom.

– Gunnar Karlsson. Vi gick ju i skolan tillsammans.

- Jaha, ja, sa Johannes utan någon som helst tillstymmelse till entusiasm eller intresse i rösten. Hejsan, du.

Han kunde inte för sitt liv placera karlen.

Men Gunnar tog av sig handsken och sträckte fram näven.

Johannes tog den och nickade.

- Hej på dej, sa han och kände sig lite fånig. Det var inte igår.

- Så du är tillbaka?

- Ja.

- Hälsar på?

- Jo. Det kan man nog säga.

- Hur lever livet med dej nu för tiden då?

- Det knallar, hör du. Det går sin gilla gång.

- Vad sysslar du med nu för tiden då?

- Ja, det är ju det gamla vanliga.

- Jaha du. Och vad är det då?

- Jag jobbar på bank.

- Jaså, minsann. Det blev bankkarl av dej? Då är du väl åtminstone bankdirektör, då? sa Gunnar Karlsson och skrattade till.

Johannes skrattade inte.

Han bara ruskade på huvudet och såg allvarlig ut.

- Nej, sa han med tonlös röst. Så fin är jag inte. Men du, du får ursäkta mej, för jag måste faktiskt fortsätta. Jag har ett möte ... jag ska träffa en person om en liten stund och jag måste vara i tid. Det var väldigt trevligt att träffas ...

- Visst. Men du, hur länge stannar du?

- Ja, det vet jag inte riktigt. Det blir förmodligen några dar.

- Har du inte tid att titta hem nån kväll? Det skulle vara väldigt roligt att få sitta ner och prata minnen. Herregud, vi har ju inte råkats på jag vet inte hur många år.

- Jo ...

- Du, jag bor på Mosskatan. Vänta.

Han grävde i en innerficka och fick fram plånboken.

- Här, sa han och räckte över ett visitkort. Här har du alla behövlige uppgifter. Telefonnumret står där. Titta hem nån kväll. Det skulle vara trevligt.

- Jadå, om bara tiden räcker till.

- Var bor du?

- På hotellet. Men du, jag måste ta det långa benet före nu.

- Har du hört vad som hänt?

- Vad då?

- Vi har haft ett dubbelmord här i stan.

- Dubbelmord? sa Johannes med gäll röst och kände sig kall inombords. Men var det ...

- Har du hört talas om det?

- Ja, jag läste om det nånstans.

- Men dom lär ska ha tagit mördaren. Jag hörde det för en stund sen att polisen tagit honom. Vad det nu kan vara för en galning.

Johannes kastade en hastig blick på klockan och placerade handen på Gunnars axel.

- Du får verkligen förlåta mej, men nu måste jag snart springa om jag ska hinna i tid.

- Lova att du hör av dej! sa Gunnar till hans rygg.

Johannes tog ut stegen. Vem i helvete var Gunnar Karlsson? Han kände att han höll visitkortet i handen. Han stack ner det i rockfickan. Han kom inte ihåg nån Gunnar. Men Gunnar kom tydligen ihåg honom. Dubbelmord? Det

hade inte polisen sagt nåt om. Mördaren. Dom hade fångat mördaren. Hade Gunnar sagt att han hört. Herregud.

Johannes halvsprang.

Med hans vetskap om hur alla kände alla i den här stan och höll ögonen på varandra var det säkert snart allmänt känt att det var Erik Pettersson, hans son, som polisen tagit för mord.

Fast det hade ju inte verkat som om Gunnar visste det. Ännu. Nog skulle han väl ha uppträtt annorlunda om han vetat?

Johannes sprang över Södertorget.

Det kändes som att springa gatlopp. Han inbillade sig att människor glodde på honom, pekade på honom, viskade.

Där kommer hans pappa. Mördarens far. Jaja, vad hade man kunnat vänta sej av sonen? Med en sån far? En sån släkt!

3

I receptionen blev han hänvisad en trappa upp. Han tryckte på knappen utanför dörren och nästan genast tändes den gröna lampan. Han öppnade och såg på mannen vid skrivbordet.

Denne hade tunt rött hår och ett ansikte prickigt av fräknar. Han var kraftig på gränsen till fet och såg mot Johannes med små ögon.

– Jaha? sa han korthugget.

– Ja, goddag, mitt namn är Johannes Pettersson.

Att säga namnet var som att köra en rödglödgad spik i ändan på kriminalinspektören. Han for upp med sådan fart